

защото пилетата, които се излупятъ отъ тѣхъ, ако прескочатъ мъртвецъ — вампирясва.

И тръгналъ низъ село вампирятъ тропалъ на врати и прозорци, влизалъ като хала презъ куминя, мачкалъ хора, когато спятъ.

Най-често ходѣлъ у дѣдо Хаджия, защото приживѣ, когато дѣдо Станчо се отбивалъ въ къщата му, дѣдо Хаджия го навиквалъ и го изпращалъ безъ нищо. Много вечери той до смъртъ мачкалъ дѣда Хаджия. А веднажъ баба Хаджийка станала рано да меси хлѣбъ. Тя донесла нощовитѣ и започнала да сѣе брашното. Но изведнажъ нѣщо засвистѣло въ куминя. Тя се обърнала, но нищо не видѣла, освенъ купъ сажди на огнището. Баба Хаджийка помислила, че се извила буря и зашляпала ситото. Но не

шляпнала два-три пѣти, и ржцетѣ ѝ се пресѣкли. Тя изтървала ситото и се килнала назадъ. Нѣщо започнало да я мачка, да я души, да впива огнени нокти въ гърлото ѝ. Следъ това нѣщото полазило и върху дѣда Хаджия, който спѣлъ до стената, та го мачкало, мачкало, едва го не уморило.

А когато пропѣли пѣтли, вампирятъ като хала изфукалъ презъ куминя, а следъ него паднали цѣла купчина сажди.

Баба Хаджийка и дѣдо Хаджия се свѣстили чакъ на сутринята. Тѣ намѣрили брашното разпилѣно изъ стаята.

Видѣли се въ чудо и Хаджията и селото, което не можало да спи отъ воя на кучетата. Всички почнали да питатъ и разпитватъ, какъ да се отгърватъ отъ него. Светявали вода и масло въ черква и надъ гроба на дѣдо Станчо, но нищо не помогнало. Дори вампирятъ започналъ идене да броди като сѣнка изъ нивитѣ, да мачка хора и добитѣкъ. Види се — разлютили сѣ го. Останали цѣла година незасѣти нивята край гробищата. Най-сетне циган-